

GAZETA POMORSKA

10
GR.

Nr. 92 ABC

Czwartek, 20 kwietnia 1939

Rok 2

Jak uratować pokój?

Omówienie dnia politycznego

Patrzą w tej chwili na zegarek. Jest godzina 11 wieczór. Żadnej frapującej nowiny. Depesze jałowe. Cisza przed burzą? Taką ciszę będziemy mieli zdaje się do 28 kwietnia. No i pewne uroczaiscie w dniu 20 kwietnia w czasie Geburstagu Führera, które obchodzić się będzie w Niemczech z wielką pompą.

Możliwe, że będzie to związane z pewną małą demonstracją gdańską. Jak cho- dzą gadki kanclerz Hitler ma być obwołany przez koła narodowo-socjalistyczne dyktatorem Gdańska... (honoris causa!).

O to wojna nie wybuchnie. Pan minister Beck będzie miał nieco więcej roboty, ale taki już los polskiego ministra spraw zagranicznych. Nikt mu chyba nie zaydrościł.

Jeszcze mniej można zazdrościć dyktatorom, bo są wzięci właściwie we dwa ognie: od zewnątrz i od wewnątrz.

Asekuracja przed niespodzianką

Niemcy wołają z oburzeniem, że są okrażane przez państwa zachodu. Ale moim zdaniem, nie jest to tak straszne dla Niemiec, bo to „okrażanie“ jest właściwie tylko asekuracją przed niespodziankami. A możliwości w Europie na niespodzianki, czy zaskoczenia są już minimalne.

Konjunktura na łatwe zdobycze minęła. Moda na protektoraty już nawet protegowanym stoi kością w gardle.

Więc kanclerz Hitler przed swoim narodem nie może się tak łatwo już pochwalić błyskawiczną zdobyczą. Tak mało przecież w Europie jest państw na wzór czeskiego.

A naród czeka na zdobycze. Dyktatorzy rozhuścili apetyty swoich obywateli. W braku masła, wieprzowiny, sadła trzeba ukazać narodom miraż wielkiego świętego Imperium niemieckiego cesarstwa rzymskiego.

Obywatel chce wiedzieć dlaczego i po co się poświęca, w imię czego każą mu autorytatywnie przeprowadzać kurację od- tłuszczającą.

Tedy trzeba narody totalnie wiecznie trzymać w napięciu, uwagę ich odwracać od rzeczy tak „pożomych“ jak chleb, względnie kiełbasa itd.

Trzeba je odurzać mocnymi hasłami. Lecz narkoza działa na krótki czas. Nie można zresztą wciąż zatruwać organizm społecznego kokainą obietnic.

Weksel trzeba wykupić, można go jeszcze prolongować. Ale na jak długo?

O co się toczy walka?

Łatwiej jest naród rozhuścić w jego po- żądaniach, aniżeli je zaspokoić. Zdarzyć się może tak, że role się odwrócą. I biada wtedy dyktatorom, gdy naród bierze dyktaturę w swe ręce.

To tylko przypomnienie historyczne bez żadnej aluzji.

Od wiatów „Niech żyje! — bardzo jest niedaleko do okrzyków „Precz!“.

Przerwa w rokowaniach angielsko-sowieckich

LONDYN. W angielsko - sowieckich rokowaniach nastąpiła chwilowa przerwa. Ambasador brytyjski w Moskwie odbył ostatnią rozmowę z komisarzem spraw zagranicznych Litwinowem w poniedziałek. W kołach miarodajnych oświadczone we wtorek wieczorem, że oficjalnego komunikatu w sprawie przebiegu oraz wyniku rokowań nie należy oczekiwać przed powrotem do Londynu, znajdującego się obecnie w drodze do Moskwy ambasadora ZSRR w Londynie Majskiego.

Pozostawmy wszakże stronę filozoficznych rozważań. Obchodzi nas dzień dzisiaj i jego fakty.

O co toczy się walka.

Narazie o przerzucenie odpowiedzialności.

Obserwując współczesne posunięcia dy- plomatów, ma się wrażenie, że jest to zwykła gra na boisku w piłkę nożną. Piłka jest właśnie ta odpowiedzialność, którą posuwa to jedna, to druga strona do przeciwnej bramki.

Ciekawym jest również pytanie dlaczego kanclerz Hitler odpowiedź na ofertę poko- jową Roosevelta odłożył aż do 28 kwietnia? On, który lubi działać tak od ręki, tak błyskawicznie? Czyżby ta oferta amerykańska zawierała kilka dziesiąt stron pisma maszy- nowego? Nic podobnego! To była zwykła, kilkudziesięciowerszowa depesza.

A więc w tym coś jest. Ale co?

Tajemniczość! Tak. Chodzi również między innymi o to, ażeby świat trzymać w denerwującym napięciu. I w końcu oka- że się, że góra porodziła mysz.

Ale ten stan denerwującej niepewności potrzebny jest w całej propagandowej re- żyserii. Na takim tle można wszak prze- ciwną stronę osłabiać falą pogłosek, alarmów, domysłów, plotek.

Różne strachajty, „budosiewcy“ paten- towani bajczarze i panusie z magla mają żer. I tylko tyle.

Klasyczna bujda

Naprzykład do takich plotkarskich ba- lenów, należy lansowanie pogłoski, jakoby Berlin przygotował pakt neutralności z So-

wietami, gdyby jedno z tych państw zosta- to uwikłane w wojnę. Do takiej klasycznej bujdy zaliczyć należy pogłoskę o zawar- ciu nowego układu polsko-niemieckiego.

Jest to robota szyta zbyt grubą dratwą, a nie pozna się na niej ten, kto jest tyleż mało w polityce otrząskany, jak i dokła- dnie naiwny.

Takich plotek do dnia 28 kwietnia bę- dziemy mieli zatrzęsienie. Po usłyszeniu takiej wiadomości najlepiej zaraz spuścić wodę.

Zwłoka w odpowiedzi kanclerza Hitlera na propozycję Roosevelta nie zaszkodzi ani Ameryce, ani Anglii.

Wprost na wywrót. Każdy dzień zwłoki to każde 30 nowych angielskich samolotów bojowych. Już dziś miesięczna produkcja lotnicza w Anglii określa się cyfrą około 600 aparatów najnowsze go typu.

Z początkiem lipca rb. flota powietrzna Anglii i Francji bez Ameryki będzie wyno- siła 14.000 samolotów w tym 9.000 najnow- szego typu, i gdy flota państw osi 10.600 (w tym najnowszej konstrukcji 4.000).

Więc ktoś zapyta: dlaczego państwa to- talne nie przystępują od razu do wojny pó- ki szanse są dla nich proporcjonalnie je- szcze lepsze?

I tu: „Hier liegt der Hund begraben“ (tu jest pies pogrzebany).

Łatwo zapytać, trudniej odpowiedzieć. chyba tylko okólną drogą. Są chwile w życiu każdego człowieka, a więc i każdego narodu, że się ma strach przed własną... odwagą.

Tu jest ten pies pogrzebany.

Inaczej w tym sęk, a w sęku dziura.

(—ski)

Dlaczego kanclerz Hitler odpowie dopiero w dniu 28 kwietnia?

Dyplomaci, jak i politycy zadają sobie pytanie dlaczego kanclerz Hitler wyznaczył odległą datę 28 kwietnia jako termin od- powiedzi na orędzie prezydenta Roosevelta.

Sprawa ta wyjaśniła się dopiero we wto-

rek. Według wiadomości z kół politycznych, w ostatnich dwóch dniach, jak mówią po- głoski, rozpoczęła się z polecenia Berlina ożywiona akcja dyplomatyczna w całym szeregu państw europejskich, mająca na ce-

lu zdezawuowanie jednego z głównych twierdzeń Roosevelta.

Prezydent Roosevelt wymienił 28 państw, które są „zaniepokojone“ kursem polityki Hitlera, i dla których gwarantuje pokój i nie- naruszalność granic.

Obecnie rząd niemiecki polecił posłom swoim w całym szeregu stolic europejskich wystąpić z zapytaniem, czy rządy te istotnie czują się zaniepokojone możliwością agres- sji ze strony Rzeszy. Jak słyhać, pytania te już skierowano do pięciu rządów, a bę- dą jeszcze skierowane do 14.

Kanclerz Hitler pragnie uzyskać od sze- regu wymienionych przez prezydenta Roo- sevelta rządów oświadczenia, iż nie czują się one zagrożone obawą agresji ze strony Niemiec i w ten sposób osłabić wrażenie wystąpienia Roosevelta.

O szansach tej akcji dyplomacji niemiec- kiej nie dotychczas nie wiadomo.

Gafencu u Hitlera

BERLIN. Kanclerz Hitler przyjął wczora- raj ministra spraw zagranicznych Rumunii Gafencu i odbył z nim dłuższą rozmowę. Następnie minister spraw zagranicznych Rzeszy Ribbentrop wydał na cześć rumuń- skiego gościa śniadanie w swej prywatnej posiadłości w Dahlem.

Ameryka wysłała nie tylko oferty pokojowe ale i... okręty wojenne

W Gibraltarze oczekiwane jest dzisiaj przybycie amerykańskiego okrętu wojennego „Juett“. Na Maltę przybył wczoraj amery- kański krążownik „Omaha“.

Oświadczenie rządu hiszpańskiego

Minister spraw zagr. Hiszpanii mówi co innego, i gen. Franco co innego

Ambasador hiszpański zapewnił ministra Bonnetta, że transporty wojska w pobliżu Gibraltaru mają na celu jedynie przywróce- nie normalnej liczebności garnizonom po- łudniowo - hiszpańskim. Mimo tych zapew- nień, koncentracja floty francuskiej w Gibr- altarze trwa dalej. Przybyły tam cztery no- we statki wojenne francuskie.

Równocześnie ambasador Hiszpanii zape- wnił w imieniu swego rządu, że Hiszpania narodowa zamierza w stosunku do Francji i Anglii zachować całkowitą lojalność i nie nosi się z żadnymi planami agresywnymi.

Dodatnie wrażenie wyjaśnień ambasadora

hiszpańskiego w Paryżu zmniejszyło się jed- nak w pewnym stopniu po zapoznaniu się z tekstem przemówienia, które wygłosił w Sewilli gen. Franco. Mówił on o zamierzonej odbudowie dawnego imperium hiszpańskie- go, zapowiadając imperialistyczną politykę Hiszpanii.

We francuskich kołach politycznych te ruchy floty francuskiej uważane są za frag- ment planu angielsko - francuskiej „akcji za pobiegawczej“ na Morzu Śródziemnym. Jest to odpowiedź na zapowiedzianą wizytę floty niemieckiej w Tangerze.

Prawa Polski w Gdańsku a gwarancje W. Brytanii przedmiotem interpelacji w Izbie Gmin

LONDYN. Poseł liberalny, Mander, doma- gał się wczoraj w parlamencie udzielenia zapewnień rządu, że istniejące prawa polskie w Gdańsku objęte są gwarancją brytyjską, stwierdzoną niedawno przez premiera Cham- berlaina i że jakkolwiek zmiana statutu W. M. Gdańska przedłożona będzie do aproba- ty Rady Ligi Narodów.

Parlamentarny podsekretarz stanu spraw zagranicznych, Butler, odpowiedział na to,

że niedawne oświadczenia premiera w Izbie usuwają wszelkie wątpliwości co do istoty zobowiązań W. Brytanii pod tym względem.

Pos. Mander zapytał wówczas, czy istnie- jące prawa polskie w Gdańsku objęte zosta- ły postanowieniami porozumienia polsko- brytyjskiego.

Wiceminister Butler oświadczył, że nie może dorzucić niczego do niedawnej dekla- racji premiera Chamberlaina.

Przebył 68 razy północny Atlantyk

Zrobił 8 wycieczek z Gdyni i 2 z Nowego Jorku

Oto trzyletni bilans M. S. „Batorego” — Rekordowa ilość frachtu

M. s. „Batory” przybył do Gdyni, przyciągając ze sobą pasażerów, pocztę i rekordową ilość frachtu. Ogólna waga cennego ładunku wyniosła 2.968 ton, z czego 60 ton wyladowano w Kopenhadze.

Statek przywiózł na pokładzie dwa platformy komunikacyjne: „Lockhead 14” dla Polskich Linij Lotniczych i „Lockhead 10” dla linii jugosłowiańskiej.

Początek statku miał 204 worki.

Mimo tak znacznego załadowania m. s. „Batory” odbył podróż doskonale, osiągając wysoką szybkość przeciętną.

Wśród pasażerów

Pomiędzy pasażerami znajdowała się p. Stefania Eminowicz-Waldo z dwiema córkami. Pani Eminowicz, zamieszkała stale w Chicago, jest twórczynią polskiego teatru zawodowego w Stanach Zjednoczonych i, będąc znakomitą aktorką, zasłużyła się wielce sprawom kultury polskiej wśród wychodźstwa. Obecnie p. Eminowicz czynnie zajmuje się sprawami społecznymi Polonii Amerykańskiej.

Z Now Yorku przybył na paromiesięczny pobyt do Polski znany aktor W. Zadora Szuwałski, który poza pracą sceniczną prowadził w New Yorku własną godzinę radiową p. n. „Głos Serca”. P. Szuwałskiemu towarzyszy małżonka oraz jej siostra, znana w sferach Polonii aktorka i pieśniarka p. Zydanowicz.

Powrócił z New Yorku dyrektor szkoły zdobnictwa w Poznaniu p. Kintopf, który przebywał w Ameryce w związku z przygotowaniem do otwarcia pawilonu polskiego na Wystawie Światowej.

Ofiarność załogi

Podczas minionej podróży pod wpływem wiadomości nadchodzących z Polski załoga „Batorego” samorzutnie zebrała ponad 4.000 złotych, przeznaczając te pieniądze jako dar na Fundusz Obrony Państwa. Po przybyciu statku do Gdyni pieniądze te na-

Przy schorzeniach wątroby, cierpieniach żółciowych i żółtaczce zastosowanie rano na czczo jednej szklanki naturalnej wody gorzkiej Franciszka Józefa wywołuje wręcz doskonale wypróżnienie kanału pokarmowego i dodatnio wpływa na ogólną przemianę materii. Zapyt. Waszego lekarza! 11845

Kto zabił inż. Gierszewskiego?

Żona zamordowanego zeznaje

Trzeci dzień procesu posz'akowego w Warszawie

Proces żony adwokata — Kucharskiej, obwinionej o zamordowanie swego brata inż. Gierszewskiego budzi coraz większe zainteresowanie. (Wczoraj donosiliśmy krótko o tle procesu posz'akowego, podobnego do procesu Gorgonowej).

Majątek zamordowanego inż. Gierszewskiego sięgał 300 tysięcy złotych wartości, z czego Kucharska jako siostra miała otrzymać połowę, zaś druga połowa miała być rozdzielona między matkę i żonę.

Tu podkreślić należy, że sytuacja majątkowa Kucharskich była fatalna. Poprzednio byli to ludzie dobrze sytuowani, prowadzili też wystawny a nawet rozrzućny tryb życia. W lipcu 1936 r. Kucharska sprzedała dom w Grochowie, za który otrzymała gotówką 60—80.000 zł. Suma ta rozeszła się w ciągu paru miesięcy. Ostatnio Kucharscy byli w wielkich tarapatach finansowych. Kancelaria adwokacka przynosiła dochodu bardzo mało, tak że niejednokrotnie nie starczyło nawet na życie. Ciągłe wisiła nad Kucharskimi groźba licytacji. Ostatnio była wyznaczona licytacja na dzień 28 września. Kucharska przed terminem tym zadzwoniła do wierzycieli i wyprosiła odroczenie terminu, obiecując, iż w ciągu najdalej kilku dni spłaci dług, gdyż ma otrzymać większe pieniądze...

Ta okoliczność spowodowała, że podejrzenie o zamordowanie inż. Gierszewskiego padło na jego siostrę — żonę adwokata — Kucharskiego.

W trzecim dniu rozprawy sąd zaczął przesłuchiwać świadków. Mąż oskarżonej adwokat Kucharski odmówił zeznań, odnoszących się do zabójstwa inż. Gierszewskiego i mówił jedynie o zarzutach, wysuniętych przeciw sobie.

Z największym zainteresowaniem oczekiwano zeznań żony zamordowanego, p. Charlotty, która zeznawała ostatnia.

P. Gierszewska jest Niemką i do czasu swego małżeństwa była obywatelką niemiecką.

tychmiast zostały przekazane władzom F. O. N.

Ms „Batory” przebył 68 razy Atlantyk

Dnia 17 kwietnia minęło trzy lata od chwili, gdy w Trieście podniesiono polską

banderę na ms. „Batory”. W ciągu trzech lat statek przebył 68 razy Północny Atlantyk i zrobił osiem wycieczek z Gdyni oraz dwie z New Yorku.

W sobotę 22 bm. „Batory” wychodzi w nową podróż do New Yorku, wioząc m. in. polską delegację na otwarcie Wystawy Światowej.

Pożar transatlantyku francuskiego — aktem sabotażu

Wiadomość o pożarze, którego pastwał jeden z największych statków francuskiej floty handlowej parowiec „Paris” w porcie Le Havre, wywołała wielkie wrażenie w Paryżu.

Pożar statku wypadł niemal w rocznicę pożaru, jaki przed rokiem zniszczył inny statek pasażerski tego samego francuskiego towarzystwa transatlantyckiego, w porcie Havre, a mianowicie parowiec „La Fayette” z którego pozostał tylko kadłub.

Śledztwo w sprawie pożaru na parowcu „Paris” natrafia na duże trudności. Po prze-

śluchaniu szeregu osób z załogi rzeczoznawcy francuskiego ministerstwa marynarki handlowej skłaniają się w kierunku przypuszczenia, że pożar nie był dziełem przypadku.

Władze bezpieczeństwa oświadczyły, że przewidywały możliwość dokonania aktów sabotażu w portach francuskich, a to ze względu na obecne napięcie sytuacji międzynarodowej i w tym celu wydały szereg zarządzeń zapobiegawczych, które zastosowane zostały również i na „Paris”.

Zapasy w Czechach już wyczerpane

Od 1 maja zakaz sprzedaży śmie'anki

PRAGA. Wielkie zapasy towarów, jakie dawna Czechosłowacja poczyniła w obliczu krytycznych wydarzeń w jesieni ub. roku, zostały w czasie odwrócenia do Czech i Moraw wojsk niemieckich prawie zupełnie wyprzedane. Dotyczy to głównie środków żywności, materiałów odzieżowych, konfekcji, obuwia oraz przedmiotów wartościowych.

Znaczna część tych towarów, a zwłaszcza materiałów i konfekcji angielskiej oraz obuwia wywieziona została do Niemiec. Urzędy pocztowe w Pradze są dosłownie zawałone

paczkami, które oficerowie i szeregowcy niemieccy masowo wysyłają do swoich domów.

W związku z tym daje się odczuwać w Pradze brak zarówno środków żywnościowych, jak i innych towarów. Mąka, kawa, jaja, masło, mydło sprzedawane są w ograniczonej ilości. Brak zupełnie materiałów tekstylnych, bielizny i obuwia.

Od 1 maja rb. ma być wprowadzony zakaz sprzedaży śmie'anki i śmietanki oraz ograniczony ma być wybiek białego pieczywa.

Polska może zmobilizować armię większą niż Francja

Co pisze o nas Anglik, autor książki „Rowerem przez Polskę”

LONDYN. Znany autor książki „Na rowerze przez Polskę”, Anglik Bernard Newman, ogłosił wczoraj na łamach dziennika londyńskiego „Daily Telegraph” artykuł o Polsce, jako piątej z kolei światowej potęgę wojskowej. Newman podkreśla, że największą siłą wojskową Polski jest znaczny

zapas sił ludzkich, zwłaszcza młodzieży. Zdaniem Newmana, Polska mająca 35 mil. ludności, może zmobilizować armię większą aniżeli Francja mająca 41 mil. ludzi. 50 proc. ludności Polski jest poniżej 25 lat, 66 proc. zaś — poniżej 30 lat.

Newman twierdzi, że nawet Niemcy nie

mogą wystawić obecnie wojska młodego do- że więcej niż Polska. Powołuje on się na to, że w okresie 1920—25 przeciętna liczba chłopców urodzonych w Polsce była 515 tys. rocznie, w Niemczech zaś tylko 675 tys.

W ciągu ostatnich 10 lat przeciętna liczba chłopców urodzonych w Polsce rocznie wyniosła 511 tys., a w Niemczech 595 tys.

Polska armia jest więc — dochodzi do wniosku Bernard Newman — czynnikiem wielkiej doniosłości.

Autor podnosi zdolność bojową armii polskiej i opisuje wysiłek rządu polskiego w ciągu ostatnich kilku lat stworzenia przemysłu wojennego i podstaw działania skutecznej armii.

Finlandia wobec wydarzeń międzynarodowych

HELSINKI. Premier Finlandii, prof. Aimo Cajander, wygłosił przez radio mowę polityczną, w której wzywał naród fiński do wspólnej pracy nad pójspiesznym dobrojeństwem kraju. Wzywał również do zaprzestania wszystkich niepotrzebnych wewnętrznych walk na tle językowym, partyjnym i światopoglądów ideologicznych.

DRZAZGI

Na nutę: — „Wojenka, wojenka

Wojenka, wojenka...
Cóż ty za pani,
Ze do Ciebie wszyscy
Są przygotowani.

Wojenka, wojenka...
Kapryśna tyś pani —
Sądziłam, że koniec
Twój będzie w Hiszpanii.

Tymczasem wojenka...
Byłaś i w Albanii —
Kiedyż więc, u licha
Wykończysz się, panii!

Klin.

„UCISZCIE RADIO”

— Kiedy pani otrzymała anonimowy telefon, z informacją, że Kucharska jest winna zabójstwa?

— W poniedziałek o 11 wiecz. po konferencji rodzinnej na Lwowskiej zadzwonił telefon. Podeszła p. Kucharska i wezwała potem mnie. Jakaś kobieta mówiła: „Ostrzegam panią, że pani męża zabiła Kucharska do spółki z Kucharskim. Niech pani ją zapyta, co robiła dziś o 7-ej w projektorium”. Przed tym, jak tylko przejechałam słuchawkę z rąk p. Kucharskiej, usłyszałam na tamtej stronie: „uciszcie radio”. Zapytałam, kto mówi, ale tamta w telefonie odpowiedziała, że zachowa incognito do procesu.

(Dalej ciąg jutro).

PRZEGLĄD PRASY

Losu naszego nie przegramy

(S.) Na zebraniu Obozu Zjednoczenia Narodowego w Ostrowiu Wielkopolskim młn. Ulrich w przemówieniu swym powiedział te mocne słowa:

„Wiemy też dobrze, że historycznie biorąc, losu naszego na tej wielkiej loterii przegrać nie możemy. Tkwi w naszym narodzie żarliwe umiłowanie wolności i żarliwe przywiązanie do ziemi ojczystej. Wiemy i wiemy o tym nasi wrogowie, że jesteśmy narodem bitnym, że żołnierz jest naszym żywiołem. Gdyby było inaczej, nie oglądaliśmy cudu błyskawicznej prawie odbudowy naszej siły zbrojnej. W r. 1914 hylisłmy narodem rozbrojonym, narodem położonym na obie łopatki, Józef Piłsudski z garstką tylko strzelców mogli wyruszyć w pole, jednakże w sześć lat potem milionowa armia polska stała w dniach sierpniowych pod bronią i potrafiła odnieść piorunujące zwycięstwo”.

Nastroje na Pomorzu

Prasa polska innych dzielnic omawia nastroje Pomorza w obecnej przelomowej chwili i podkreśla twarde nastroje ludności pomorskiej. Tygodnik „Zespól” w jednym z artykułów taki daje obrazek z Pomorza.

„A sam, będąc na świątecznym urlopie, na Pomorzu 30 km od granicy, byłem świadkiem wysiłków starosty, by nie dopuścić do incydentów antyniemieckich. Ludzie — tłumaczył w starostwie — możecie spowodować wojnę!

Z gromadki padła odpowiedź klasycznie, starożytnie prosta, choć nie w starożytnym języku:

— „No jo, o to chodzi”.

Starosta roześmiał się, ale autora sentencji wsadził do aresztu. Porządek musi być. I rzeczywiście był”.

Rolnictwo na Pomorzu jest zorganizowane w ramach Pom. Tow. Rolniczego

We wczorajszym numerze naszego piśma ukazało się sprawozdanie z zebrania Związku Zawodowego Rolników w Chojnicach, które dostało się na nasze łamy jedynie w drodze niedopatrzienia i jest całkowicie niezgodne z naszymi zapatrywaniami.

Na ziemi pomorskiej bardziej niż gdzieindziej i szczególnie w czasach obecnych — obowiązuje całkowita jednolitość organizacyjna szczęśliwie u nas rozwiązana w ramach Pomorskiego Tow. Rolniczego i wszelkie inne poczynania organizacyjne uważamy za naruszenie tej zasady jednolitości rolnictwa pomorskiego.

Niemcy cesarskie, przygotowane wojskowo do wojny, nie pomyślały o zorganizowaniu pogotowia gospodarczego i, mimo zwycięstw na polach bitew ostatecznie przegrały wojnę światową. Niemcy Hitlera swój pochod w roku 1933 rozpoczęły od tworzenia gospodarki wojennej, której nadano z czasem takie rozmiary, że dzisiaj trudno się zorientować, gdzie się jeszcze pracuje gospodarz dla zaspokojenia potrzeb pokojowych, a gdzie już tylko dla celów wojennych.

Samowystarczalność posunięta do najdalszych granic, oto pierwsza zasada niemieckiej gospodarki wojennej.

Niemcy nie posiadają nafty, produkuje się więc wędzelną benzynę z węgla, chociaż kalkuluje się ona pięć razy drożej, niż importowana z zagranicy nafta, a budowa fabryk dla otrzymania 1/15 wojennego zapotrzebowania syntetycznej benzyny kosztowała dotychczas ponad miliard marek.

Nie ma kauczuku — produkuje się więc sztuczny kauczuk, potrzebny przede wszystkim do fabrykacji opon samochodowych wojsk zmotoryzowanych, tak zwaną „bunę”, dopłacając fabrykom „buny” w formie rocznej subwencji 150 milionów marek.

Brak w Niemczech wysokowartościowej rudy żelaznej, — zakłada się więc kosztem 400 milionów marek na wpol państwową spółkę akcyjną „Zakłady Hermanna Goeringa” dla przerobu bardzo ubogich rud krajowych. Produkcja tych zakładów jest bardzo kosztowna i mało wydajna.

Rachunek nieproszonych gwarancji „Weichsel-Zeitung” o niemieckich pretensjach

Na przestrzeni ostatnich paru tygodni prasa hakatystyczna częstowała nas wielką porcją sugestii, pouczeń, a nawet grózb. Dodajmy, że z chwilą gdy marzenia pruskiej hakaty rozbiły się w niwecz, na łamach tej właśnie prasy znalazły się tytuły, które dają wyraz bezsilnej złości spakobierców hakaty.

Oto próbki: „polskie hordy napadają na niemieckich chłopów”, „polskie prowokacje w Gdańsku”, „Beck dał się nabrać na hecę angielską” itp. Tytuły te świadczą o niewybrednym guście smakoszków piarskich w Prusach.

Wszystkie wspomniane wyżej tytuły zaczerpnęliśmy z jednego pisma: „Weichsel-Zeitung” — „Anzeigen für Westpreussen”, czyli pismo dla przedwojennej niemieckiej prowincji, która znajdowała się na terenie dzisiejszego województwa pomorskiego.

Otóż wspomniane pismo hakatystyczne w numerze z 11 kwietnia br. opisuje jak przedstawia się troska Rzeszy o polskie dobro.

Niemcy chcą po prostu rozwiązać ostatecznie w drodze przyjaznych dwustronnych rokowań z Polską istniejące jeszcze między obu państwami zagadnienia, zgodnie z paktem Piłsudski—Hitler z 1934 r. W rezultacie takiego porozumienia Rzesza za-

Pasta do zębów „Odol”

jest idealnym środkiem do czyszczenia zębów, wytwarzanym na podstawach naukowych. — Nie narusza ona emalii. Dzięki niej zęby stają się piękne i lśniące jak perły. A więc do codziennego pielęgnowania zębów tylko pasta Odol.

gwarantowałaby Polsce niepodległość oraz terytorialną nienaruszalność na 25 lat. A cóż to byłyby za sprawy, które Rzesza chciała rozważać „w drodze przyjaznych dwustronnych rokowań”? Okazuje się, że to nie były żadne obopólne zagadnienia, ale jednostronne niczym nieumotywowane żądania.

Dadzą się one streścić w trzech punktach:

1. Gdańsk
  2. Korytarz przez Pomorze
  3. Odstąpienie Bogumina.
- A teraz cytujemy dosłownie za „Weichsel-Zeitung”:

„Na tę ucziwą, bał skromną propozycję rozwikłania ostatnich, istniejących między oboma narodami zagadnień — Warszawa odpowiedziała przed 14 dniami mobilizacją na granicach Rzeszy! Akt, który da się wytłumaczyć tylko jednym, że również warszawskie koła rządowe zostały opanowane przez gripę wojenną, na którą cierpią Londyn i Paryż”.

Tyle hakatystyczny dziennik. Piszemy o tym spokojnie, jak spokojnie zachował się cały nasz naród przed trzema tygodniami aż po dzień dzisiejszy. W ten sposób człowiek dorosły ustosunkowuje się względem rozkapryzonego dziecka, któremu się co chwilę zachciewa czegoś nowego: raz szybki z okna, raz gwiazdki z nieba.

Jeżeli nawet da się wyjąć szybkę z okna, zwłaszcza gdy jest zrobiona z czeskiego szkła, to o gwiazdce z nieba nie ma co marzyć. Takie marzenie musi się skończyć płaczem.

Goering wiezie projekt odpowiedzi

Według twierdzeń kół polit., Goering przywiózł z Rzymu pochodzący od Mussoliniego projekt odpowiedzi na orędzie prezydenta Roosevelta. Zawiera on odrzucenie wielu propozycji Roosevelta. W kołach faszystowskich oświadcza, że odpowiedź będzie w zasadzie negatywna, podkreślająca jednak, że projekt ogólnego paktu o nieagresji, rozbrojeniu i konferencji gospodarczej nie będzie odrzucony przez Włochy i Niemcy, jeżeli będzie przedstawiony inną drogą.

Podobno Mussolini zamierza przewlec udzielenie odpowiedzi możliwie jak najdłużej, w nadziei, że w Międzyczasie Anglia i Francja przedstawią możliwe do przyjęcia propozycje, któreby wykluczały osobę Roosevelta od mieszania się do spraw włoskich i niemieckich.

o czym się mówi:

(S) Wiadomo, że masło w Niemczech jest produktem bardzo pożądanym. Z Polski znajomi i krewni wysyłają w paczuszkach swoim bliskim jako specjal i rzadki rarytas.

Na Litwie wytworzył się nawet specjalny zawód przemytników masła, co w rodzaju amerykańskich gangsterów.

Niedawno sąd w Tyłży skazał na karę więzienia 7 osób, należących do szajki przemytniczej, która trudniła się przemytem masła z Kłajpedy do Niemiec w czasie, gdy Kłajpeda należała do Litwy.

Z polecenia prezesa niemieckiej państwowej Izby Muzycznej sporządzona zostanie lista niepożądanych i szkodliwych utworów muzycznych, która obejmie wszystkie dzieła sprzeczne z duchem kultury narodowego socjalizmu. Przepuszczając należy, że na pierwszym miejscu w indeksie znajdzie się opera... „Żydówka”.

Odpowiedź na wrocie zakusy

Całkowita zgoda wśród świata pracy

Spory między związkami zlikwidowane

Wszystkie polskie związki zawodowe robotników i pracowników umysłowych na Śląsku złożyły bardzo doniosłą deklarację.

Deklaracja określa zasady spokoju społecznego nie tylko pomiędzy związkami różnych kierunków, lecz, co jest bez porównania ważniejsze — ustanowieniem spokoju w życiu gospodarczym przez zawieszenie walk pomiędzy światem pracy i przemysłem, i skoncentrowaniem całej energii związków zawodowych na rzeczy najważniejsze — tworzenie siły i jedności narodowej.

Treść deklaracji jest następująca:

„Świadomość olbrzymiej wagi przeżywanego obecnie okresu dla przyszłości narodu polskiego nakłada wyjątkowe obowiązki na każdego obywatela. Wytworzenie w psychice narodowej największej spoiwości, spokoju, świadomości obowiązków i zadań, które czekają zarówno cały naród, jak poszczególne jego grupy, lub nawet każdego poszczególnego obywatela, jest w chwili obec-

nej zadaniem najważniejszym.

W myśl tych przesłanek niżej podpisane organizacje zawodowe reprezentujące olbrzymią większość zorganizowanego świata pracy na Śląsku, deklarują, że:

Będzie zaniechana na okres naprężenia międzynarodowego walka na zebraniach publicznych i w prasie pomiędzy niżej podpisanymi organizacjami.

Niewzłocznie będzie powołana stała komisja porozumiewawcza, której zadaniem będzie uzgadnianie wszelkich wystąpień na zewnątrz, jeżeli takie wystąpienia będą miały charakter ogólny dla całości stosunków ekonomicznych lub prawnych świata pracy na Śląsku.

Będzie zaniechana propaganda w prasie i na zebraniach tych zagadnień, które w chwili obecnej mogą odwracać uwagę i osłabiać energię wobec sprawy najważniejszej: spoiwości i jedności postawy narodowej. Dokończenie na stronie 4-tej

Gospodarka wojenna Niemiec

Niemcy nie mają, oczywiście, bawelny, która koncentruje się w nielicznych krajach zamorskich — tworzą więc potężny zastępczy przemysł sztucznego włókna z drzewa, którego wytwórczość z 2.746 ton w roku 1932 wzrosła do 155.000 ton w roku 1938. Spowodowało to prawdziwie rabunkową gospodarkę leśną. Wyrab drzewa, z którego produkuje się sztuczne włókno, wzrósł w roku 1937/38 do 59 milionów metrów sześciennych. Niemcy produkują poza tym sztuczne szkło, sztuczną skórę, nawet sztuczne deski, ale mimo to, zdaniem wybitnych wojskowych osiągnięcie pełnej samowystarczalności jest nieziszczalną mrzonką.

Organizacja gospodarki wojennej, doprowadzona do tego stopnia, ażeby z chwilą wybuchu wojny cała produkcja i transport, niejako automatycznie, zamieniły swoje pokojowe oblicze na wojenne — oto druga z kolei zasada, którą kierują się Niemcy w swoich gospodarczych przygotowaniach do wojny. Cały kraj podzielono na 15 okręgów gospodarczych, odpowiadających okręgom wojskowym, specjaliści oficerowie obrony gospodarczej, przeważnie z wykształcenia technicy i handlowcy, pełnią służbę na terenie poszczególnych przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw.

To samo w rolnictwie, gdzie bada się za pomocą odpowiedniej instancji nawet wydajność mleka u krów i nośność jaj u kur. Krótko mówiąc, poza

organizacją wojenno-gospodarczą, już dzisiaj nie może istnieć w Niemczech żaden warsztat pracy poza ramami organizacji wojenno-gospodarczej.

Gromadzenie zapasów wojennych — w myśl starych zasad królów pruskich — uprawiane jest w Niemczech na wielką skalę. Zgromadzono wojenną rezerwę złota dla dokonania, z chwilą wybuchu wojny uzupełnienia tych zakupów. Zastosowano nową metodę magazynowania zapasów wojennych: w głębi skał i pod ziemią. W skałach buduje się całe magazyny dla przechowania metali, zwłaszcza kolorowych, których na pewno zbiorniki na rone naftową. Na podbranku, pod ziemią wykopuje się stawy wiadomości z zagranicznych gwałtów zbożowych można ustalić, jak wielkie są zapasy pszenicy, które Niemcy systematycznie powiększają. Magazyny skalne, magazyny podziemne, do czego wykorzystywane są często dawne lochy, wypełniają się coraz bardziej zapasami wojennymi, wobec niechybnie grożącej Niemcom blokady gospodarczej.

Cienie i blaski wojennej gospodarki Niemiec układają się dość równomiernie. Gospodarka ta wyczerpuje kraj i ludność zmniejszając jej odporność na przyszłe trudy wojenne, daje natomiast pełną gotowość do rozwinięcia całej siły wojenno-gospodarczej narodu. Jednak wartość tej nowej formy gospodarczej przygotowania się do wojny, okaże się dopiero w praktyce. Starsi wojskowi którzy mają za sobą doświadczenie wielu lat, odnoszą się do niej raczej krytycznie.

Szpital dla ryb w Londynie

Określenie „zdrowy jak ryba“ mija się z rzeczywistością. Każdy ichtiolog, a nawet każdy doświadczony rybak, wie, że ryby podlegają najrozmaitszym chorobom. Jak wykazały badania przeprowadzone przez rozmaitych weterynarzy, ryby chorują nawet bardzo często. Mają delikatne zdrowie. Szkodzi im każda zmiana temperatury wody, w której żyją, a wręcz zabójczo działa zmiana niektórych składników chemicznych tej wody. Znaną rzeczą jest, że ryba słodkowodna nie może żyć w wodzie morskiej, a odwrotnie ryba morska zdycha w wodzie słodkiej. W ujściach rzek, w strefie, w której woda słodka miesza się z wodą morską, tyją ryby specjalnie do tych warunków przystosowane.

Ryby zapadają na choroby nerek, kiszek i wątroby. Bardzo często cierpią na żołądek. Zdarza się, że szwankują ich narządy równowagi, wówczas ryba pływa w nienormalny sposób na grzbiecie, a czasem ma drgawki przypominające ataki epileptyczne, tak zwany „taniec św. Wita“.

Bardzo często ryby chorują na skrzelę.

Kiedy jakaś ryba, żyjąca na swobodzie, w naturalnych warunkach w morzu, zachoruje, jest beznadziejnie zgubiona. Jeżeli jej

się zdarzy to w stawie przeznaczonym na hodowlę ryb, to troskliwy ichtiolog, natychmiast to dostrzeżę i śpieszy jej z pomocą. Chora ryba zostaje izolowana, przede wszystkim dlatego, aby jej choroba, o ile jest zaraźliwa, nie udzieliła się innym rybom. Przeważnie na tym kończy się leczenie, gdyż pomimo najlepszej woli ichtiologów rozporządzają — niestety — małymi wiadomościami w zakresie leczenia ryb. Dopiero niedawno wybitny ichtiolog, a zarazem weterynarz, dr. D. B. Pope poświęcił się specjalnie badaniu chorób ryb i po długich doświadczeniach i mozołnych pracach uzyskał możliwość ich skutecznego leczenia.

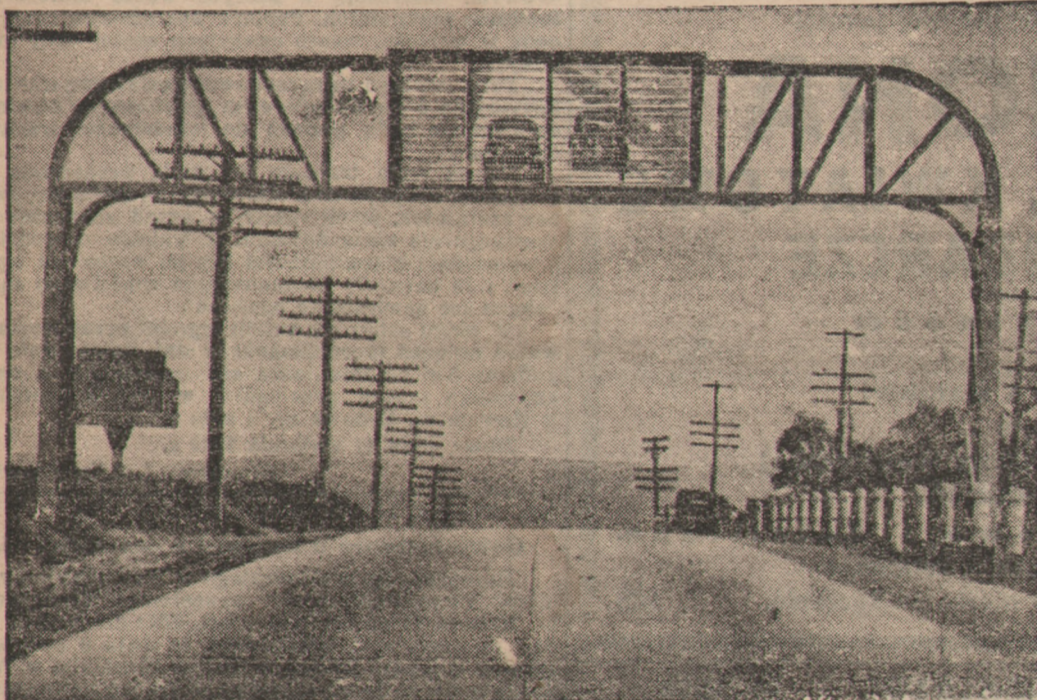
Niedawno dr. Pope założył w Londynie szpital dla ryb. W szpitalu tym jest kilkadziesiąt basenów, w których przebywają na kuracji rozmaite gatunki ryb. Przeważnie leczenie polega na trzymaniu ryb w wodzie, do której domieszane są rozmaite składniki, zwalczające ich choroby. Stosuje się też metodę zastrzyków, a nawet lekarstw dawanych do wnętrza.

Zdarzają się też wypadki operacji i to pod narkozą. Dr. Pope wynalazł niedawno sposób usypiania ryb na czas operacji. Sposób ten polega na wpompowywaniu, pod odpowiednim ciśnieniem do wody, w której przebywa ryba, gorącego eteru zmieszanego z powietrzem. Uśpioną rybę wyjmuje się z wody, przenosi na — stół operacyjny, a następnie odpowiednio obandażowaną specjalnymi gumowymi bandażami, umieszcza się w zwykłej, odpowiedniej dla niej wodzie.

DBAJCIE O SWOJE ZDROWIE

Przy chorobach: ŻOŁĄDKA, KISZEK, WĄTROBY, przy KAMIENIACH ŻOŁCIOWYCH, WZDECIU BRZUCHA, ODBIJANIU SIĘ, LUB SKŁONNOŚCIACH DO ZAPARCIA, stosuje się: „SZWAJCARSKIE GORZKIE ZIOŁA“ Gaseckiego, naturalny łagodny środek przeczyszczający, ułatwiający funkcje organów trawienia, stosowane również przy nadmiernej otyłości. Sprzedają apteki i sklepy apteczne

Kino na szosie

W pobliżu Hartford Connecticut (U. S. A.) na szosie, biegnącej szczytem góry ustawiono specjalną bramę, na której u góry znajduje się ekran, zmontowany z szeregu przysmaków, umożliwiając kierowcom samochodów orientowanie się, czy po drugiej stronie na stromym zjeździe z góry ktoś się znajduje.

Delegacja albańska, która przywiozła do Rzymu koronę albańską dla króla Italii. Członkowie delegacji w strojach narodowych.

Spis ludności sprzed 4 tysięcy lat

Najstarszy spis ludności, o którym mówią zapiski historyczne, odbył się w Chinach w r. 2255 przed Narodzeniem Chrystusa. Po strasznym wylwie rzeki Hoangho, który zniszczył olbrzymie połacie kraju, podzielono państwo na dziesięć prowincji i zarzą-

dzono spis ludności, który wykazał, że w państwie środka mieszka wówczas 39.300.000 osób. Ilość rodzin ustalona przez spis wynosiła 13.533.923.

Również Egipcjanie i Grecy prowadzili statystykę ludnościową. Najsystematyczniejszą jednak prowadzili ją Rzymianie i to nie tylko na półwyspie Apenińskim, ale we wszystkich krajach podbitych przez oręż rzymski.

Ogniotrwała farba

Przemysł chemiczny Wielkiej Brytanii ma do zanotowania niezwykle doniosły wynalazek. Jest nim farba odporna na ogień, a więc specjalnie nadająca się do malowania drewnianych części budynków. Farba ta ma służyć jako ochrona drewnianych części budowli przed pożarami, które mogłyby być wywołane bombami zapalnymi.

W ubiegłym tygodniu w obecności przedstawicieli zarządu miejskiego i straży ogniowej odbył się w Londynie pokaz, na którym zademonstrowano podłożenie lotniczej bomby zapalnej na drewnianym dachu. Po eksplozji dach został spowity kłębamii dymu i na razie wydawało się, że pozostanie z niego tylko garstka popiołu. Tymczasem ogień stopniowo zaczął wygasać, a gdy wygasł zupełnie, oględziny wykazały, że dach został nietknięty, jedynie w miejscu, gdzie była podłożona bomba widniał czarny krążek.

Za ciężki dla wojska

Rene Gilbert z Prowansji (Francja) stał w tych dniach przed komisją poborową. Mimo wieku poborowego o doskonałych warunkach fizycznych, Gilbert został zwolniony z wojska, właśnie z powodu aż nadto silnej budowy. Gilbert waży bowiem 126 i pół kg i okazał się dla wojska zbyt wielkim ciężarem.

Z okresu cesarów rzymskich mamy cyfry, dotyczące zaludnienia poszczególnych części świata. I tak w Europie naliczono 45 mln. ludności, w Azji 27 mln., w Afryce 16 mln.

Oczywiście cyfry te dotyczą jedynie ludności w krajach skolonizowanych przez Rzymian, którzy w tej epoce panowali nad 88 milionami ludności. Ponieważ w tym okresie sztuka czytania i pisania była przywilejem niewielu ludzi, radzono sobie w ten sposób, że w poszczególnych okręgach oddawano zarządzającym pewną ilość sznurów białych dla kobiet, szarych dla mężczyzn, żółtych dla dziewczynek, a czerwonych dla chłopców. Kierujący spisem ludności urzędnik robił na odpowiednim sznurze supełki systemem dziesiętnym. 1 supełek na każde 10 osób. Ilość supełków na końcu sznura oddzielona od dziesiątek odpowiednio dużym węzłem oznaczała jednostki.

W ten sposób nawet z najpodleglejszych okolic imperium rzymskiego otrzymywano bardzo dokładne wyniki spisu ludności

PRZYHEMOROIDACH
(PRZAWIENIE, SWEDZENIE, PIECZENIE, BOLE, GUZY)
CZOPKI I MAŚĆ
VARICOL
GASECKIEGO

J. F. WIŁKOP Autoryzowana adaptacja Eugeniusza Bałuckiego

Przygoda w Paryżu

Powieść współczesna

W nowej roli i w nowym ubraniu czuł się trochę nieswojo, lecz rozmyślając nad zadaniem i przyglądając się swemu odbiciu w lustrzanych szybach wystawowych stopniowo odzyskał pewność siebie i równowagę.

XVI.

KOLS GÓRA

Pani Izabela Rowelowa była od dawna ledwo cierpiana w towarzyszym oburzoną jej rozwiązłym trybem życia i nieprzerwanym pasmem skandalicznych wybryków. „Nieszczęśliwy“ wypadek na polowaniu dokonał reszty, stwarzając taką atmosferę nienawiści, że pani Iza po raz pierwszy naprawdę się przestraszyła i czym prędzej uciekła z kraju.

Pojechała do Szwajcarii, gdzie w jednym z banków miała spory własny kapitał oraz odziedziczone po matce klejnoty wartości do siedmiuset tysięcy franków szwajcarskich, zabrała to wszystko i wyjechała do Ameryki.

Po dwóch latach powróciła do Europy, udała się do Paryża i zamieszkała w Grand Hotelu pod własnym nazwiskiem przypuszczając, że nieko-

rzystne dla niej sprawy już poszły w zapomnienie a z drugiej strony zmuszona do tego koniecznością zalatwienia szeregu formalności związanych z obywatelstwem spadku.

Jednak rzeczywistość zawiadła oczekiwania. Okazało się, że jej brat, który przebywał stale w Beaulieu, pozostawił po śmierci tyle długów, że na ich pokrycie nie wystarczyło pieniędzy ze sprzedaży pałacyku ze wspaniałym urządzeniem i z trzema samochodami znanymi na całą Riwierę.

Pokaźna kwota, wywieziona ze Szwajcarii, stopniała w ciągu dwuletniego pobytu między Florydą, Hawaną, a Long Beachem, gdzie starała się, jeśli nie zaemić, to przynajmniej dorównać zonom najbogatszych bankierów, królów cukru, nafty, lub stali. Nigdy nie wiedziała, co to jest pieniądz, a teraz nim szastała z taką zawziętością, jak gdyby pozbyć go się chciała jak najprędzej. W tej dziedzinie miała godnych i dzielnych pomocników.

Na powrót do Europy musiała sprzedać część magnackiej biżuterii. Przyszłość stawała się coraz bardziej niepewna. Zaczęła to rozumieć, gdy mężczyźni, którzy ją otaczali — zwabieni nie tyle wdziękami i niebywałym frywolnym zachowaniem się pani Izy, co jej szaloną rozrzutnością — zaczęli ją opuszczać, jak gdyby zwiertzyli zmierzchu fortuny. Pozostał wreszcie tylko jeden.

Kochała go najwięcej — jeśli można było użyć tego określenia — może dlatego, że wypełniał ślepo jej żądania i wszędzie za nią podążał pokornie. Pod każdym względem żył na jej łasce.

Był to mąż Anieli, Adam Morzeński.

Rowelowa ułatwiła mu ucieczkę po wyroku skazującym i spotkała się z nim w Genewie, skąd oboje udali się do Ameryki Północnej.

Od tej pory był przy niej stale i, oczywiście, na jej utrzymaniu. Miał za mało siły woli, by przynajmniej pod tym względem uniezależnić się od

Izy Rowelowej. Nienawidził jej, gdy szczególnie ostro odczuwał upokorzenie i hańbę. Wtedy tęsknił do Anieli w przekonaniu, że tylko ją kocha prawdziwie, jednak nawet w te, nawiasem mówiąc coraz rzadsze, chwile nie mógł się wyzwolić spod wpływu Izy, która ujarzmiła całkowicie jego zmysły.

W Ameryce zanurzył się z głową w uciechy dostępne jedynie dla bardzo zamożnych ludzi.

Rowelowa obserwowała go bacznie i gdy spostrzegła, że zaczynają się w nim buntować resztki sumienia i uczciwości, pod których wrażeniem przebąkuje o jakiejś pracy zarobkowej, natychmiast podwajała tempo zabaw. Morzeński opierał się z początku, lecz wkrótce z pewnego rodzaju ulgą odrzucał porachunki z sumieniem i topił dobre chęci w alkoholu.

Po dwóch latach takiego życia, przyzwyczajony do beczynności i zbytku, już nie marzył o wyzwoleniu. Stał się powolnym narzędziem w rękach Rowelowej i nie mogąc się z nią rozstać, też przylecał do Paryża.

Jednak nie zatrzymał się w Grand Hotelu. Te okoliczności podyktowały względy ostrożności: wynajął sobie pokój w skromnym hoteliku w Montmartre i zameldował się pod nazwiskiem Linera, obywatela meksykańskiego.

Miał dobry paszport, za który Rowelowa zapłaciła szalone pieniądze, lecz nie znalazł spokoju od czasu, jak wylądował w Europie, w obawie, że lada chwila mogą go aresztować.

Był w Grand Hotelu, gdy się zjawił Kols.

Rowelowa zajmowała mały apartament składający się z salonu i buduaru umeblowanych w stylu typowym dla starych pałacyków francuskich.

(Ciąg dalszy nastąpi)